

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 5 stycznia 2017 r.

sprawy **B. K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt XIV K [...]

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. - Kancelaria
Prawna w K. kwotę 442 zł. i 80 gr. (czterysta czterdzieści
dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT,
za sporządzenie i wniesienie kasacji w charakterze obrońcy
z urzędu skazanego B. K.;**

**III. obciąża skazanego B. K. kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego B. K. w złożonej kasacji zarzucił rażące naruszenie prawa, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie przepisu art. 286 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w błędnym przyjęciu, że przypisany skazanemu B. K. czyn zabroniony - polegający zdaniem Sądu I instancji na tym, że w dniu 8 lutego 2012 r. w K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej skazany doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. P.

w kwocie 800,00 zł. poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru wykonania zlecenia przewozu przesyłki z Włoch do Polski, podczas, gdy w rzeczywistości nie miał zamiaru wywiązać się z tego zobowiązania - realizuje znamiona oszustwa, podczas, gdy wprowadzenie w błąd w/w pokrzywdzonej polegało na złożeniu przez skazanego w nieustalonym czasie pomiędzy 1a 7 lutego 2012 r. (a zatem jeszcze przed rozporządzeniem przez pokrzywdzoną mieniem) oświadczenia co do możliwości wykonania zobowiązania polegającego na przewozie przesyłki z Włoch do Polski, nie zaś, na „wprowadzeniu jej (pokrzywdzonej - przyp. JD) w błąd co do zamiaru wykonania zlecenia przewozu przesyłki z Włoch do Polski”, co oznacza, że w takim, jak zacytowane, ujęciu oskarżony wprowadzałby w błąd pokrzywdzoną już po rozporządzeniu przez nią mieniem (co nastąpiło w dniu 8 lutego 2012 r.), albowiem dopiero po 8 lutego 2012 r. oskarżony zaczął podawać pokrzywdzonej określone przyczyny braku wykonania przedmiotowej umowy, co nie realizuje znamion przestępstwa oszustwa i gdy z pewnością wbrew zawartemu w wyrokach opisowi czynu zabronionego do realizacji wszystkich znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. nie doszło w dniu 8 lutego 2012 roku, lecz co najwyżej w innym czasokresie, przy czym korekta czasokresu popełnienia zarzucanego przestępstwa w ramach opisu czynu na obecnym etapie postępowania jest niedopuszczalna i powinna skutkować uniewinnieniem skazanego.

Podnosząc ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 maja 2016 r., sygn. IV Ka [...], oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. XIV K [...] i uniewinnienie B. K. od popełnienia przypisanego mu czynu.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego B. K. jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rację ma Autor pisemnej odpowiedzi na kasację gdy podnosi iż kasacja obrońcy skazanego B. K. jest oczywiście bezzasadna.

Wskazać trzeba, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie już wyrażano pogląd, iż obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego, a także w sytuacji niezastosowania

określonego przepisu, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe. Natomiast nie zachodzi taka obrazy, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 lipca 1974 r., V KR 212/74, OSNKW 1974, z. 12, poz. 233, z dnia 9 października 1980 r., Rw 342/80, OSNPG 1981, z. 8–9, poz. 103, z dnia 12 października 1983 r., V KKN 213/83, OSNPG 1984, z. 4, poz. 43, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002 r., V KKN 214/01, LEX nr 53005). Sąd Najwyższy nie podziela zaś stanowiska, że przy zarzucie obrazy prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co sąd ustalił, lecz to co sąd powinien był ustalić. Tak bowiem ujmowany zarzut obrazy prawa materialnego jest bowiem w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (por. też Zb. Doda, A. Gaberle, Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Komentarz, tom II. Kontrola odwoławcza w procesie karnym, Warszawa 1997, s. 109). Uwagę tę poczyniono wyłącznie z tego powodu, że podniesiony w kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k., *de facto* sprowadza się do negowania ustaleń faktycznych dotyczących zamiaru wprowadzenia w błąd pokrzywdzonej, a to przecież, z uwagi na treść art. 523 § 1 k.p.k., nie może być przedmiotem kasacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak na wstępie.